

3) AUTOREFERAT (w języku polskim)

1. Milos Jacov

Urodziłem się 15 maja 1978 w Nowym Sadzie (dawna Jugosławia). Jestem obywatelem Republiki Włoch. Od 1983 r. mieszkam w Rzymie, gdzie ukończyłem szkołę podstawową i Gimnazjum Klasyczne "Platone". Maturę zdałem z maksymalnym wynikiem punktów 60/60 w roku 1997.

W latach 1997-2002 odbyłem studia na Wydziale Nauk Politycznych rzymskiego uniwersytetu "Roma Tre", na kierunku historyczno-politycznym. Pracę magisterską obroniłem dnia 5 III 2002 z najwyższą oceną 110/110 "cum laude".

2. Doktorat

Po zakończeniu studiów podjąłem, pod opieką naukową prof. Jerzego Motylewicza, pracę badawczą na temat dziejów politycznych i gospodarczych we Wschodnim Basenie Morza Śródziemnego w dobie nowożytnej. Jej wynikiem była dysertacja *Stosunki dyplomatyczno – handlowe między Imperium Otomańskim a Republiką Wenecką w świetle capitulationes sultańskich*, którą przedstawiłem do obrony na Uniwersytecie Rzeszowskim. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie historii uzyskałem na tej uczelni 19 lutego 2004 r. Recenzentami pracy doktorskiej byli: prof. Józef Andrzej Gierowski, prof. Wojciech Tygielski i prof. Gaetano Platania (Viterbo).

3. Po doktoracie

Wkrótce po uzyskaniu stopnia naukowego doktora opublikowałem skróconą wersję mojej pracy doktorskiej pt. *Stosunki dyplomatyczno – handlowe między Imperium Otomańskim a Republiką Wenecką w świetle capitulationes sultańskich* (Wydawnictwo Astra, Kraków 2004, ss. 72. ISBN 83-89981-04-1).

Moje późniejsze zainteresowania nadal koncentrowały się na stosunkach wenecko-tureckich. Efektem pogłębionych studiów na ten temat i odnalezienia kolejnych ważnych dokumentów źródłowych było opublikowanie monografii w języku włoskim pt. *Rapporti diplomatico – commerciali tra l'Impero Ottomano e la Repubblica Veneta nei secoli XVI-XVIII alla luce delle Capitulationes dei sultani* (Ed. Sette Città, Viterbo 2005, ss. 255. ISBN 88-7853-047-6).

Książka ta ukazuje nie tylko wzajemne relacje Turcji z Wenecją oraz z innymi krajami europejskimi. Dokonałem w niej analizy wszystkich dotychczasowych publikacji odnoszących się

tego tematu: m. in. J. Hammera (*Storia dell'Impero Ottomano*, vol. I-XXIV, Venezia 1828-1830), A. Gevaya (*Urkunden und Aktenstücke zur Geschichte der Verhältnisse zwischen Österreich, Ungarn und der Pforte im XVI und XVII Jahrhundert*, Bd. I-III, Wien 1838-1842), Alberie'go, Testy (Ignaz, Alfred e Leopold Testa, *Recueil des traités de la Porte avec les puissances étrangères depuis le premier traité conclu en 1536 entre Suleyman I et François I jusqu'à nos jours*, Paris 1864-1892) i Aristarchi'ego (*Lègislation Ottomane*, vol. I-VII, Constantinople 1873-1887). Ten ostatni opublikował najważniejsze traktaty między imperium osmańskim a potęgami europejskimi w epoce nowożytnej. Konfrontując oryginalne teksty opublikowanych traktatów Noradunghian (*Recueil d'Actes Internationaux de l'E'Empire Ottoman*, Paris – Leipzig – Neuchatel 1897) stwierdził, że teksty przetłumaczone na język łaciński i włoski nie odpowiadają zawsze oryginałowi sporządzonemu w języku greckim lub tureckim. Do tego samego wniosku doszedłem także ja sam, sprawdzając umowę z 1430 r. sporządzoną w języku greckim a tłumaczoną na język starowłoski; jej oryginał znajduje się w Archiwum Państwowym w Wenecji.

Przeprowadzając badania odkryłem również, że do tej pory nie drukowano całościowo umów handlowych odnoszących się do relacji wenecko-tureckich. Podjąłem się więc tego zadania będąc świadomym trudności językowych, ponieważ teksty tych materiałów sporządzone zostały w wersji weneckiej języka starowłoskiego. Pierwsza część monografii zawiera nie tylko historię stosunków dyplomatycznych między Republiką Wenecką a imperium tureckim, ale również opis życia gospodarczego i codziennego na terenie ciągnącego się na przestrzeni blisko tysiąca kilometrów pogranicza. Z analizowanych przeze mnie dokumentów wynika, że korzyści z bliskich kontaktów handlowych czerpały nie tylko obydwie państwa ale i ich poddani. Wzajemne relacje i wymiana towarowa, szczególnie na obszarze pogranicza, były niezwykle korzystne dla zwykłych ludzi.

Druga część monografii zawiera zachowane w Archiwum Weneckim dokumenty odnoszące się do relacji handlowych w epoce nowożytnej. Pierwszy z tych dokumentów datowany jest na rok 1430 a ostatni na rok 1718.

Kwestia aktywnego uczestnictwa Turków osmańskich w europejskiej polityce została przeze mnie ukazana w artykule pt. *I sultani ottomani arbitri delle questioni interne dell'impero romano cristiano* (w : « Episteme », Nr 19/2013 tom II, Kraków 2013, s. 329-340. ISSN 1895-4421). W artykule wskazałem na to, iż Turcy interweniowali w sprawy wewnętrzne imperium bizantyjskiego już w 1341 r., kiedy to po śmierci cesarza Andronika III Paleologa Jan Kantakuzen starał się o otrzymanie tronu cesarskiego i z tego powodu doprowadził do małżeństwa swojej córki Teodory z tureckim księciem Orchanem. Następnie Turcy wtrącali się w wewnętrzne sprawy Bizancjum, wspomagając cesarza Jana V w walce ze zbuntowanym synem Andronikiem. Trwałe uczestnictwo

Turków w europejskiej polityce nastąpiło wraz ze zdobyciem w 1453 r. przez Mehmeda II Konstantynopola. O tym wiekopomnym wydarzeniu oraz o kontrowersjach związanych z pochodzeniem Mehmeda II mówią przytoczone przez mnie oryginalne teksty, drukowane w latach 1538-1541 w Wenecji, w Paryżu i w Strassburgu.

Mehmed II uzurpował sobie prawo do sukcesji władzy i godności rzymskich imperatorów. W związku z tym jego ambicją było zdobycie nie tylko Konstantynopola ale i Rzymu. Kwestii tradycji władzy imperialnej w dobie chrześcijańskiej poświęciłem osobny artykuł pt. *Dal Senato di Roma cristiana alla Curia Romana* (w: "Episteme", Nr 19/2013 tom II, Kraków 2013, s. 315-327. ISSN 1895-4421).

W artykule przeanalizowałem kolejne fazy rozwoju i zmierzchu senatu antycznego Rzymu oraz wyjaśniłem okoliczności powstania kurii rzymskiej. Początków tej instytucji należy szukać w czasach Konstantyna Wielkiego i cesarza Teodozjusza, kiedy to senat stopniowo zaczął składać się wyłącznie z chrześcijańskich senatorów. Twierdzili oni, że oprócz proklamowania cesarzy mieli również prawo do udziału wraz z biskupami do elekcji papieża. Kiedy w 590 r. prefekt Rzymu został wybrany papieżem (przyjął imię Grzegorza), nastąpiło wzajemne przenikanie się jednej funkcji (prefektura) z drugą (papiestwo), o dużo większym dostojęństwie i prestiżu, również na płaszczyźnie władzy świeckiej. To właśnie z powodu tych zmian senat zupełnie stracił swoje znaczenie i wyczerpała się dawna sprzeczność pomiędzy rzymskością obywatelską, uosobianą przez prefekta miasta i przez senat, a rzymskością duchowną, uosobianą przez papieża i skupione wokół niego kolegium kapłańskie.

Na podstawie dokumentów Archiwum Świętej Kongregacji Koncystoru, które się znajdują w Tajnym Archiwum Watykańskim, wyjaśniam, że umowy między różnymi państwami stają się Ligami Świętymi w momencie, gdy uczestnicy przysięgają posłuszeństwo papieżowi.

Poza tym zaznacza się różnica między Krucjatami i Ligami Świętymi; w pierwszym przypadku papież jest zawsze ich promotorem, w drugim, natomiast, jest przede wszystkim prawnym podmiotem, przed którym uczestnicy przysięgają.

W ostatniej pracy: *Proposta per un'analisi comparata tra il fenomeno delle sette crociate e delle quattro leghe sante, sullo sfondo dell'evoluzione storica da medioevo all'età moderna tra Europa e Vicino Oriente* (in: "Perspektywy Kultury". Czasopismo Naukowe Instytutu Kulturoznawstwa Akademii Ignatianum w Krakowie, numer 11(2/2014), Kraków 2014, p. 1-39. ISSN 2081-1446), przedstawiam politykę Stolicy Świętej wobec świata muzułmańskiego oraz jej ciągłą troskę o obronę chrześcijan na Wschodzie, przede wszystkim w Ziemi Świętej.

Ani Mehmed II, ani jego następcy, nie mieli zamiaru usuwać siedziby patriarchatu z Konstantynopola. Świadczy o tym wiele materiałów źródłowych odnoszących się do dziejów

Kościół grecki pod panowaniem tureckim. Ten pozytywny stosunek władców osmańskich do poddanych im prawosławnych chrześcijan miał swoją granicę. Była nią lojalność patriarchów w stosunku do osmańskiej władzy przejawiająca się m.in. w rezygnacji z szukania pomocy i wsparcia u obcych władców.

Przykładem naruszenia tej zasady są wydarzenia z okresu panowania patriarchy Konstantynopola Jeremiasza II (1572-1589). Kwestii tej poświęciłem osobny artykuł pt. *Ieremias II, patriarcha ecumencio (1572-1589) e la continuità del patriarcato* (w: "Mediterranean Tanulmaniok, Études sur la région méditerranéenne", Université de Szeged, Szeged 2014, s. 43-48 ISSN 02388308). Wykorzystałem w nim źródła drukowane łacińskie, greckie, staro-cerkiewno-sławiańskie, rosyjskie i włoskie. Opisałem w nim wzajemne relacje między patriarchatem greckim w Konstantynopolu i Moskwą w XVI w.

Moje zainteresowania problemami polityki Stolicy Apostolskiej w stosunku do Wschodu doprowadziły mnie do niezwykle ciekawego epizodu w dziejach obszaru Morza Śródziemnego i strefy naddunajskiej związanego z powstaniem i historią księstwa Srem. Informacje na ten temat zawarłem w publikacji pt. *Il ducato di Sirmio tra il Regno d'Ungheria, gli Ottomani, gli Asburgo e gli Odescalchi* (Księgarnia Akademicka, Kraków 2014, ss. 56., ISBN 978-83-7638-516-7). Wykorzystałem w niej dokumenty z Archiwum Sekretnego Watykańskiego oraz zawarte w zbiorze prywatnym papieża Innocentego XI z Archivio Odescalchi. Księstwo Srem powstało 1698 r. w wyniku sprzedaży przez cesarza Leopolda I księciu Livio Odescalchi, bratankowi papieża Innocentego XI i pretendentowi do tronu polskiego, po śmierci Jana III Sobieskiego. Księstwo to zostało wydzielone z ziem dawnego Królestwa Węgierskiego, leżących między rzekami Sawa, Drawa i Dunaj. W mojej publikacji podkreślam z naciskiem to, iż relacje tego nowego, włoskiego państwa na Bałkanach z imperium osmańskim, pomimo braku stosownych umów politycznych i gospodarczych, były aż do końca jego istnienia (do I wojny światowej) bardzo poprawne.

Kolejnym problemem badawczym, którym zajmowałem się w ostatnich latach, jest troska Stolicy Apostolskiej o katolików w Rosji i w krajach protestanckich. Z tego zakresu napisałem we współpracy z Luc Courtuois książkę pt. *L'Institut Supérieur de Philosophie dans la correspondance de Désiré Mercier avec le Saint-Siège* (Bibliothèque de la Revue d'Histoire Ecclésiastique, Fascicule 96, Louvain-La-Neuve (Collège Érasme) – Leuven Maurits Sabbebibliotheek, Brepols 2013, ss. 132. ISBN 978-2-503-54811-1). Opisaliśmy w niej powstanie Instytutu Filozofii przy uniwersytecie w Leuven na podstawie korespondencji między profesorem Désiré Mercier z papieżem Leonem XIII i Sekretarzem Stanu Mariano Rampolla. Désiré Mercier jako kardynał, zajmował się rosyjską emigracją na Zachodzie po rewolucji październikowej 1917 r.

Problem katolików na ziemiach rosyjskich oraz stosunki Stolicy Apostolskiej z Rosją znalazły się w kręgu moich zainteresowań w związku z zauważonym przeze mnie w świetle analizowanych źródeł watykańskich doby nowożytnej gwałtownym wzrostem roli w polityce międzynarodowej imperium rosyjskiego. Wynikiem moich studiów na ten temat jest monografia pt. *La Chiesa Cattolica e il tramonto dell'Impero Russo. I memorandum della Santa Sede del 1912-1913* (Ed. Sette Città, Viterbo 2009, ss. 225. ISBN 978-88-7853-181-9).

Książka napisana została na podstawie nieznanych dotychczas dokumentów watykańskich z Kongregacji do spraw Nadzwyczajnych Kościoła. Szczególnie interesującym materiałem z tych źródeł są sprawy polskie omawiane przez kardynałów z papieżem Piusem X.

Działalność dyplomacji papieskiej na przełomie XIX i XX w. na Bałkanach to zagadnienie blisko związane z powyższym problemem. Opisałem je w rozprawie *La corte reale di Serbia e la Santa Sede alla fine del XIX e all'inizio del XX secolo* (Episteme, Nr 19/2013 tom II, Kraków 2013, s. 341-358. ISSN 1895-4421). Ukazałem w niej relacje dworu serbskiego i Stolicy Apostolskiej na przełomie XIX/XX w., zupełnie nieznane dotychczasowym badaczom. Praca oparta jest na dokumentach Sekretariatu Stanu z czasów Leona XIII. Materiał ten po raz pierwszy odkrywa osobiste relacje pomiędzy królem a papieżem, które osiągnęły swoje apogeum podczas audiencji 26 listopada 1896 r.

Przyjazd do Watykanu króla Aleksandra Obrenovića nie był dobrze widziany ani przez monarchię Austro-Węgierską – ponieważ uważała Serbię za swoje dominium, ani przez monarchię włoską – ponieważ dynastia Sabaudzka chciała utwierdzić swoje wpływy po drugiej stronie Adriatyku. Swoje zastrzeżenia zgłaszały również niezależnie od siebie Francja i Anglia. Ponieważ było wielu niezadowolonych, młodemu królowi groził zamach, do którego doszło w 1903 roku, w momencie kiedy jego protektor Leon XIII ciężko zachorował.

W moich badaniach naukowych ważne miejsce zajmowały zawsze sprawy polskie. Przewijają się one w prawie wszystkich wspomnianych wyżej publikacjach. Wyłącznie kwestiom polskim poświęciłem pracę *Listy księżąt Lubomirskich do kardynała Karola Barberiniego* (w: "Z historii związków polsko – włoskich", Ed. Sette Città, Viterbo 2009, s. 201-220. ISBN 978-88-7853-126-0). Napisana ona została na podstawie korespondencji księżąt Lubomirskich z kardynałem protektorem Barberinim. Listy te wykorzystałem ze zbiorów Archiwum Sekretne Watykańskiego i Biblioteki Apostolskiej Watykańskiej.

4. Pozostałe osiągnięcia

15 listopada 2004 r. zdałem egzamin państwowy z języka francuskiego pod auspicjami Francuskiego Ministerstwa Edukacji (Ministère de l'Éducation Nationale, de l'Enseignement Supérieur et de la Recherche) i uzyskałem dyplom znajomości języka francuskiego (DALF).

10 września 2007 zdałem egzamin państwowy z języka greckiego pod auspicjami Greckiego Ministerstwa Edukacji i Kultów (ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ) i uzyskałem dyplom znajomości języka greckiego (ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΟΜΑΘΕΙΑΣ).

Ponadto posiadam biegłą znajomość języków: włoskiego, polskiego, serbsko-chorwackiego, rosyjskiego i angielskiego. W badaniach naukowych wykorzystuję także języki: łaciński, grekę antyczną oraz starocerkiewno-słowiański.

Znajomość języków obcych wykorzystywałem jako tłumacz m.in.:

Z języka francuskiego na włoski:

László J Naghy, *Gli Ungheresi e il Mediterraneo*, Roma 2005, ss. 210. ISBN 88-87080-50-X.

Z języka polskiego na włoski:

1) Lesław Morawiecki, *Monete, poesia e politica. Alcune riflessioni su numismatica, ideologia e letteratura tardo – repubblicana e augustea*, Ed. Sette Città, Viterbo 2004, ss. 98. ISBN 88-7853-001-8.

2) Jerzy Motylewicz, *I mercanti dei paesi dell'Impero Turco nel commercio del Dniestr alla metà del XVIII secolo*, w: "Saggi Vari. Strumenti 8", Ed. Sette Città, Viterbo 2004, p. 109 – 126.

3) Jerzy Wyrozumski, *La popolazione ebraica nell'antica Polonia*, in: <http://www.culturenetwork.info/estdeuropa/articoli/5>, Ed. Sette Città di Libreria Fernandez.

Pełniłem również funkcję tłumacza symultanicznego za język włoski, francuski i polski na Sympozjum: *Giovanni Paolo II sfida per l'uomo del XXI secolo*, Uniwersytet "Salento" - Lecce (15-18 XI 2011).

Od wielu lat współpracuję z dyrekcją *Dictionnaire d'histoire et de géographie ecclésiastique* przy Uniwersytecie Katolickim w Louvain (Belgia) przy redakcji tekstów tego słownika.

W roku akademickim 2008/2009 odbyłem staż naukowo-dydaktyczny na uniwersytecie "La Tuscia" w Viterbo.

Badania archiwalne prowadziłem i nadal prowadzę w Archiwach Stolicy Apostolskiej oraz w innych archiwach europejskich.

21 lutego 2014 r. zostałem członkiem Komisji Środkowoeuropejskiej Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'M. Wojcik', is positioned to the right of the text.

3a) AUTOREFERAT (w języku angielskim)

Summary of Professional Accomplishments

1. Milos Jacov

I was born on 15 May 1978 in Novi Sad (former Yugoslavia). I am an Italian citizen. I have been living in Rome since 1983, where I graduated from primary school and the "Platone" Gymnasium, a school specialising in liberal arts. I passed the state matriculation exam in 1997 with highest possible marks a maximum result of 60/60 points.

Between the years 1997-2002 I studied history and political science at the Faculty of Political Sciences, Roma Tre University. I defended my master's thesis on 5 March 2002 obtaining the top grade 110/110 "cum laude".

2. Doctorate

After graduation, I undertook research work under the supervision of Professor Jerzy Motylewicz on political and economic history in the Eastern Mediterranean in the modern era. The result of this research work was a dissertation *Stosunki dyplomatyczno-handlowe między Imperium Otomańskim a Republiką Wenecką w świetle capitulationes sultańskich* [*Diplomatic and trade relations between the Ottoman Empire and the Republic of Venice in the light of sultan capitulations*] which I defended at the University of Rzeszow. I received the degree of Doctor of Humanities in history on 19 February 2004 from the University of Rzeszow. The reviewers of my doctorate thesis were Professor Józef Andrzej Gierowski, Professor Wojciech Tygielski and Professor Gaetano Platania (Viterbo).

3. Post doctorate

After the achievement of the scientific degree of doctor, I published an abbreviated version of my doctorate thesis: *Stosunki dyplomatyczno – handlowe między Imperium Otomańskim a Republiką Wenecką w świetle capitulationes sultańskich* [*Diplomatic and trade relations between the Ottoman Empire and the Republic of Venice in the light of sultan capitulations*], Wydawnictwo Astra, Kraków 2004, pp. 72. ISBN 83-89981-04-1

My interests continued to focus on the Venetian-Turkish relations. The effect of the in-depth studies on this matter and the discovery of subsequent important source documents was a monograph published in Italian, entitled *Rapporti diplomatico- commerciali tra l'Impero*

Ottomano e la Repubblica Veneta nei secoli XVI-XVIII alla luce delle Capitulationes dei sultani, Ed. Sette Città, Viterbo 2005, p. 255. ISBN 88-7853-047-6.

The book depicts not only the relations between Turkey and Venice but also with other European countries. In the publication I analysed all the existing publications relating to this topic, inter alia J. von Hammer Purgstall [*Storia dell'Impero Ottomano*, vol. I-XXIV, Venezia 1828-1830], A. Gevay [*Urkunden und Aktenstücke zur Geschichte der Verhältnisse zwischen Österreich, Ungarn und der Pforte im XVI und XVII Jahrhundert*, Bd. I-III, Wien 1838-1842], Alberie Testa [Ignaz, Alfred e Leopold Testa, *Recueil des traités de la Porte ottomane avec les puissances étrangères depuis le premier traité conclu en 1536 entre Suléyman I et François I jusqu'à nos jours*, Paris 1864-1892] and Aristarchi [*Lègislation Ottomane*, vol. I-VII, Constantinople 1873-1888]. The latter has published the most important treaties between the Ottoman Empire and the European powers from the modern era. Confronting the original texts of the published Noradounghian treaties [*Recueil d'Actes Internationaux de l'Empire Ottoman*, Paris-Leipzig-Neuchatel 1897] he concluded that the texts translated into Latin and Italian do not always correspond to the original written in Greek or Turkish. I came to the same conclusion while examining a contract from the year 1430, written in Greek and translated into Old Italian; the original can be found at the State Archives in Venice.

While conducting my studies I also discovered that the trade contracts relating to the Venetian-Turkish relations have not been printed in whole until now. Thus I undertook this task being aware of the language difficulties, since the texts of these materials have been prepared in the Venetian variety of Old Italian. The first part of the monograph contains not only the history of diplomatic relations between the Republic of Venice and the Ottoman Empire, but also a description of economic and everyday life in the borderland area stretching over nearly a thousand kilometres. From the analysed documents a conclusion emerges that not only the two countries derived benefits from the close trade relations, but also their subjects. Mutual relations and trade exchange, especially at the borderline area, were extremely favourable for ordinary people.

The second part of the monograph contains documents preserved in the Archives of Venice relating to trade relations in the modern era. The first of these documents is dated 1430 and the last one for the year 1718.

The issue of the active participation of the Ottoman Turks in European politics has been presented by me in the article entitled *I sultani ottomani arbitri delle questioni interne dell'impero romano cristiano* (in: "Episteme", No. 19/2013, Volume II, Kraków 2013, p. 329-340. ISSN 1895-4421. The article pointed to the fact that the Turks intervened in the internal affairs of the Byzantine Empire from as early as in 1341, when after the death of Emperor Andronicus III

Palaeologus John Kantakuzen tried to obtain the imperial throne, and therefore led to the marriage of his daughter Theodora and Turkish Prince Orhan. Subsequently, the Turks interfered in Byzantine internal affairs by supporting Emperor John V in the battle against his rebellious son Andronicus. The Turks lasting participation in European politics began in 1453, with the conquest of Constantinople by Mehmed II. The original texts quoted by me, printed in the years 1538-1541 in Venice, Paris and Strasbourg, mention this memorable event and the controversy associated with the origin of Mehmed II.

Mehmed II usurped the succession of power and dignity of the Roman emperors. Therefore, his ambition was to acquire not only Constantinople but also Rome. I devoted a separate article for the matter of tradition of imperial power in the Christian era, entitled *Dal Senato di Roma cristiana alla Curia Romana*, in: "Episteme", No. 19/2013, Volume II, Kraków 2013, p. 315-327. ISSN 1895-4421.

In the article I analysed the subsequent phases of the development and decline of the ancient Rome Senate and explained the origins of the Roman Curia. The beginnings of this institution are to be found in the times of Constantine the Great and the Emperor Theodosius, when the Senate gradually began to be comprised entirely of Christian Senators. They argued that in addition to the proclamation of the emperors they also had the right to participate together with the bishops in the election to the pope. When in 590 the Prefect of Rome was elected Pope, and took the name Gregory, an interpenetration of one function (prefecture) to the other (the papacy) occurred, with the second function having much more dignity and prestige, also at the level of secular power. It is precisely because of these changes that the Senate completely lost its significance and depleted the former contradiction between the civic Romishness personified by the city prefect and by the Senate and the spiritual Romishness personified by the Pope and the Council of Priests gathered around him.

On the basis of the documents of the Sacred Congregation of the Consistory that are preserved in the Secret Vatican Archive, one can explain why the agreements between the different states became the Holy Leagues when contractors swore fidelity to the Pope.

Analysis of these also highlights the difference between the Crusades and the Holy Leagues; in the first case the Pope is always a promoter, in the latter, he is mainly the legal entity before which the contractors are sworn.

The present study: *Proposta per un'analisi comparata tra il fenomeno delle sette crociate e delle quattro leghe sante, sullo sfondo dell'evoluzione storica da medioevo all'età moderna tra Europa e Vicino Oriente [A proposal for a contrastive analysis between the phenomenon of the seven Crusades and the four Saints Liges, in the background of historical evolution from the*

Middle Ages to the Modern era, between Europe and the Middle East], in: “perspektywy kultury”, Czasopismo naukowe Instytutu Kulturoznawstwa Akademii Ignatianum w Krakowie, numer 11(2/2014, Kraków 2014, p. 1-39. ISSN 2081-1446, explains the policy of the Holy See towards the Muslim world and its continued policy of protecting the Christians of the East, especially in the Holy Land.

Neither Mehmed II, nor his successors had the intention of removing the seat of the Patriarchate from Constantinople. Numerous source materials relating to the history of the Greek Church under the Turkish rule attest to this fact. This positive attitude of the Ottoman rulers to their Orthodox Christian subjects had its limit. This was the disloyalty of the Patriarchs towards the Ottoman authorities manifested, among others, ways by their seeking assistance and support from foreign rulers.

Examples of the violation of this principle are the events of the reign of Patriarch Jeremiah II (1572-1589). I devoted a separate article to this issue entitled *Jeremias II, patriarca ecumencio (1572-1589) e la continuità del patriarcato*, in: “Mediterranean Tanulmányok. Études sur la région méditerranéenne”, Szeged 2014, p. 43-48 ISSN 02,388,308. In the publication I used printed sources in Latin, Greek, Old Church Slavonic, Russian and Italian. It described the relations between the Greek Patriarchate in Constantinople and Moscow in the sixteenth century.

My interest in the problem of Holy See's politics towards the orient brought me to a very interesting episode in the history of the Mediterranean area and the Danube area associated with the rise and history of the Duchy of Sirmium. I provided this information in the publication entitled *Il ducato di Sirmio tra il Regno d'Ungheria, gli Ottomani, gli Asburgo e gli Odescalchi*, Księgarnia Akademicka, Kraków 2014, pp. 56, ISBN 978-83-7638-516-7. In the publication, I made use of the documents from the Vatican Secret Archives and from the private collection of Pope Innocent XI from the Archivio Odescalchi. The Duchy of Sirmium was established in 1698 as a result of a sales contract between Emperor Leopold I and Prince Livio Odescalchi, a nephew of Pope Innocent XI and a pretender to the Polish throne after the death of John III Sobieski. The Duchy was allocated from the lands of the former Kingdom of Hungary, lying between the Sava, Drava and Danube Rivers. In my publication, I emphasize that the relations between the new Italian state in the Balkans and the Ottoman Empire, despite the lack of appropriate political and economic agreements, were very cordial until the end of its existence (World War I).

Another research problem I dealt with in recent years was the concern of the Holy See for the Catholics in Russia and in the Protestant countries. In this context, I wrote a book in collaboration with Luc Courtois entitled: *Les debuts de L'Institut Supérieur de Philosophie (Louvain) a travers la correspondance de Désiré Mercier avec le Saint Siège*, Bibliothèque de la

Revue d'Histoire Ecclésiastique, Fascicule 96, Louvain-La-Neuve (Collège Erasme) – Leuven Maurits Sabbebibliotheek, Brepols 2013, p. 132. ISBN 978-2-503-54811-1. In the book I described the formation of the Institute of Philosophy at the University of Leuven based on correspondence between Professor Désiré Mercier, Pope Leo XIII and Secretary of State Mariano Rampolla. Being a Cardinal, Désiré Mercier, attended to Russian emigrants in the West following the October Revolution.

The problem of Catholics in Russian territory and the relations between Russia and the Holy See were within the scope of my interests, since I noticed the rapid growth of its role in the international politics of the Russian Empire in the light of the analysed Vatican sources of the modern era. The result of my studies on this topic is a monograph entitled: *La Chiesa Cattolica e il tramonto dell'Impero Russo. I memorandum della Santa Sede del 1912-1913*, Ed. Sette Città, Viterbo 2009, pp. 225. ISBN 978-88-7853-181-9.

The book was written based on previously unknown Vatican documents from the Congregation of Extraordinary Ecclesiastical Affairs. The matters concerning Poland discussed by the cardinals and the Pope Pius X are particularly interesting materials from these sources.

The activity of papal diplomacy in the late nineteenth and early twentieth century in the Balkans is an issue closely related to the aforementioned problem. I described it in the treatise entitled: *La corte reale di Serbia e la Santa Sede alla fine del XIX e all'inizio dell XX secolo*, in: "Episteme", No. 19/2013, Volume II, Kraków 2013, p. 341-358. ISSN 1895-4421. In the publication I depicted this relations of the Serbian court and the Holy See in the late nineteenth and early twentieth century, completely unknown to current researchers. The work is based on documents of the Secretariat of State from the time of Leo XIII. This material for the first time reveals a personal relationship between the King and the Pope, which reached its apogee during the general audience on 26 November 1896.

The visit of King Alexander Obrenović at the Vatican was not well received either by the Austro-Hungarian monarchy, because the monarchy perceived Serbia as its dominion, or by the Italian monarchy, as the Savoy dynasty wanted to assert its influence on the other side of the Adriatic. France and England also reported their objections independently. Since there were many malcontents, the young king was threatened with a coup, which took place in 1903, at the time when his patron Leo XIII became seriously ill.

Polish affairs have always occupied an important place in my research. They reoccur in almost every aforementioned publication. I devoted a publication solely to Polish issues entitled *Listy księząt Lubomirskich do kardynała Karola Barberiniego* (Letters of Lubomirski princes to Cardinal Charles Barberini in: From the history of Polish-Italian relations), w: "Z historii związków

polsko-włoskich, Ed. Sette Città, Viterbo 2009, p. 201-220. ISBN 978-88-7853-126-0. It was written on the basis of correspondence of the Lubomirski Princes with the Protector Cardinal Barberini. These letters derive from the Vatican Secret Archives and the Vatican Apostolic Library.

4. Other achievements

On 15 November 2004, I passed the state exam on the knowledge in French Language under the auspices of the French Ministry of Education (Ministère de l'Éducation Nationale, de l'Enseignement Supérieur et de la Recherche) and received a diploma in the knowledge of French language (DALF).

On 10 September 2007, I passed the state exam on the knowledge of Greek under the auspices of the Greek Ministry of Education and Religious Affairs (ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ) and received a diploma in the knowledge of Greek language (ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΕΛΛΗΝΟΜΑΘΕΙΑΣ).

Furthermore, I have a proficient knowledge of the following languages: Italian, Polish, Serbo-Croatian, Russian and English. In my research I also use: Latin, ancient Greek and Old Church Slavonic.

I used my knowledge of foreign languages in the following translations:

From French to Italian:

László J. Nagy, *Gli Ungheresi e il Mediterraneo*, Roma 2005, pp. 210. ISBN 88-87080-50-X.

From Polish to Italian:

1) Lesław Morawiecki, *Monete, poesia e politica. Alcune riflessioni sui numismatica, ideologia e letteratura tardo – repubblicana e augustea*, Ed. Sette Città, Viterbo 2004, pp. 98. ISBN 88-7853-001-8.

2) Jerzy Motylewicz, *I mercanti dei paesi dell'Impero Turco nel commercio del Dniestr alla metà del XVIII secolo*, "Saggi Vari. Strumenti 8", Ed. Sette Città, Viterbo 2004, p. 109 – 126.

3) Jerzy Wyrozumski, *La popolazione ebraica nell'antica Polonia*, in: <http://www.culturenetwork.info/estdeuropa/articoli/5>, Edizioni Sette Città di Libreria Fernandez.

I also acted as an interpreter from Italian, French and Polish at the Symposium: *La sfida di Giovanni Paolo II per l'uomo del XXI secolo*, Salento University - Lecce (15-18 November 2011).

I have been working for many years with the direction of the *Dictionnaire d'histoire et de géographie ecclésiastique* at the Catholic University of Louvain (Belgium) on the texts of this

dictionary.

In academic year 2008/9 I accomplished a scientific-didactical stage at "La Tuscia" University in Viterbo.

The past and present archival research was conducted in the Archives of the Holy See and in the archives of Europe.

On 21 February 2014, I became a member of the Commission on Central Europe of the Polish Academy of Arts and Sciences in Krakow.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read "M. J. J. J.", is positioned to the right of the text block.